

Sygn. akt VIII C 1303/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska - Sikoń

Protokolant: Natalia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko H. K. i A. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych H. K. i A. M. solidarnie na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 15493,05 zł (piętnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote i pięć groszy), ustalając, że w powyższym zakresie pozwane H. K. i A. M. odpowiadają solidarnie wraz z pozwanym S. K., wobec którego Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu wydał w dniu 29 maja 2015 r. prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VII Nc 3917/15;

II. zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę rozkłada na 31 (trzydzieści jeden) rat, w tym 30 (trzydzieści) rat po 500 zł (pięćset) każda i 31 (trzydziesta pierwsza) rata w kwocie 493,05zł, ustalając, iż raty płatne są miesięcznie do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

I. oddała powództwo w pozostałej części;

II. odstępuje od obciążania pozwanych kosztami procesu.

Sygn. akt VIII C 1303/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 20 maja 2015 r., strona powodowa Gmina W. reprezentowana przez Zarząd Zasobu Komunalnego, domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych H. K., S. K. i A. M. na jej rzecz kwoty 12 333,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 963,18 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 963,18 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 963,18 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 963,18 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 963,18 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1055,99 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1059,66 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1059,66 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1059,66 zł od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1085,66 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1098,30 zł od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1098,30 zł od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik strony powodowej podał, że w dniu 31 maja 2005 r. strona powodowa zawarła ze stroną pozwaną umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Wskazał, że pismem z dnia 9 marca 2012 r. umowa ta została rozwiązana ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2012 r., natomiast od 1 maja 2012 r. strona pozwana zajmuje lokal mieszkalny bez tytułu prawnego, w związku z czym strona powodowa obciążała pozwanych odszkodowaniem oraz opłatami niezależnymi od właściciela. Pełnomocnik strony powodowej podniósł, że pozwani nie regulowali należnych opłat za bezumowne korzystanie z lokalu, czego skutkiem było zadłużenie, które na dzień 30 kwietnia 2013 r. wynosiło kwotę 12 333,13 zł. Podał, że w maju 2013 r. strona powodowa wystosowała do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty zaległości, które pozostało jednak bezskuteczne.

W dniu 29 maja 2015 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości.

Pozwane: H. K. i A. M. pismem z dnia 30 czerwca 2015 r. wniosły sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu, pełnomocnik pozwanych podniósł zarzut przedawnienia roszczenia co do kwoty 963,18 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 11 maja 2012 r. Nadto zarzucił, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie wobec nie wykazania przez stronę powodową, iż przysługuje jej roszczenie dochodzone pozwem. Zdaniem pełnomocnika pozwanych roszczenie nie zostało udowodnione z uwagi na to, że do pozwu została dołączona jedynie umowa najmu lokalu mieszkalnego, z której treści wynika, że pozwane zobowiązane były płacić czynsz w kwocie 78,23 zł miesięcznie, a nie w kwocie dochodzonej powództwem. Pozwane podniosły że strona powodowa nie wykazała wysokości czynszu, który otrzymałaby z tytułu najmu lokalu, ponieważ oparła roszczenie wyłącznie o jednostronnie wystawiony dokument – korektę finansową. Niezależnie od powyższego pozwane wniosły o rozłożenie należności na raty w oparciu o art. 320 k.p.c., uzasadniając powyższe ich trudną sytuacją majątkową oraz zdrowotną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2005 r. pozwana H. K. i jej mąż Z. K. podpisali ze stroną powodową aneks do umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) z dnia 1 kwietnia 1995 r., na mocy którego stali się najemcami tego lokalu.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na jej podstawie najemca zobowiązany był płacić czynsz z góry do 10-go dnia każdego miesiąca oraz opłaty niezależne od właściciela (media). Za zapłatę czynszu i opłat odpowiadali solidarnie z najemcą stale mieszkające z nim osoby pełnoletnie. Obecnie w lokalu mieszkają: H. K., A. M. wraz z mężem i małoletnim synem. Z. K. zmarł w 2006 r.

Zgodnie z § 4 ust. 1 lit. d umowy najmu wymiar czynszu jest ceną sztywną i zmiany stawki bazowej nie wymagają aneksowania umowy, a jedynie zawiadomienia.

Dowód : - Umowa najmu lokalu mieszkalnego z 1.04.1995 r. wraz z aneksem nr (...) z 31.05.2005 r. – k. 5-9,

- przesłuchanie A. M. – protokół rozprawy z 19.02.2016 r.

- przesłuchanie H. K. – protokół rozprawy z 19.02.2016 r.

Pismem z dnia 9 marca 2012 r. Gmina W. wypowiedziała umowę najmu lokalu położonego we W. przy ul. (...) ze skutkiem prawnym na dzień 30 kwietnia 2012 r.

Przyczyną wypowiedzenia umowy najmu była zwłoka z zapłatą czynszu i innych opłat za używanie lokalu mieszkalnego, która przekroczyła trzy pełne okresy płatności i wynosiła 12 333,13 zł.

Gmina W. wezwała do opróżnienia, opuszczenia i wydania lokalu, w nieprzekraczalnym 7 dniowym terminie, licząc od daty ustania najmu.

Dowód : Pismo strony powodowej z 9.03.2012 r. wraz z kartoteką zadłużenia– k. 10-11.

Pismami z dnia 24 maja (...). strona powodowa wezwała H. K., S. K. i A. A. do zapłaty kwoty 58 732,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi, z tytułu zaległości w opłatach za czynsz i media za korzystanie z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W..

Dowód : Wezwania do zapłaty z 14.05.2013 r. – k. 12-14.

Niezapłacone należności z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu oraz z tytułu innych opłat eksploatacyjnych za okres od maja 2012 do kwietnia 2013 wyniosły 12 333,13 zł.

Dowód : kartoteka finansowa lokalu, k 11

H. K. utrzymuje się z renty w wysokości 958,28 zł. Cierpi na znaczną koślawość paluchów, zmiany zwyrodnieniowe w stawach obu stóp i obu kolan. Dodatkowo przeciwko pozwanej prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Egzekwowana należność wynika ze zobowiązania zaciągniętego przez znajomą pozwaną, tj. E. Ś. na mocy umowy pożyczki, którą poręczyła pozwana. Pozwana A. M. uzyskuje dochód w wysokości 800 zł netto miesięcznie. Prowadzi gospodarstwo domowe z mężem, który otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 1500 zł netto. Na ich utrzymaniu pozostaje małoletni syn pozwanej (ur. (...)). Do zadłużenia lokalu doszło w 2006 r., gdy zmarł mąż pozwanej H. K., a ojciec pozwanej A. M.. Wówczas jedynym ich dochodem była emerytura pozwanej H. K., a na utrzymaniu pozostawał mały syn pozwanej A. M., którego pozwana samotnie wychowywała. Sytuacja pozwanych była wówczas tak zła, iż pomagały one sąsiadom, w zamian za otrzymanie pożywienia.

Dowód : zajęcie wierzytelności, k 36, umowa pożyczki z 19.10.2009 r., k. 39-42, aktualny plan spłaty pożyczki, k. 37-38, pismo z 22.06.2015, k. 44, Decyzja o waloryzacji renty, k. 43, dokumentacja medyczna, k. 50-53, postanowienie tuż. Sądu z 21.12.2010 r., k. 54, przesłuchanie A. M. – protokół rozprawy z 19.02.2016 r., przesłuchanie H. K. – protokół rozprawy z 19.02.2016 r.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną roszczeń objętych powództwem stanowi art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (zwanej dalej u.o.p.l., - tekst jednolity:

Dz. U. z 2014 r., poz. 150), według którego, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie.

W ocenie Sądu, bezsporna była okoliczność rozwiązania ze stroną pozwaną umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Za bezsporne Sąd uznał również, że w okresie objętym powództwem pozwane zajmowały sporny lokal mieszkalny bez tytułu prawnego. Pozwane na żadnym etapie postępowania nie zakwestionowały twierdzeń strony powodowej w tym przedmiocie. O zajmowaniu przez pozwane lokalu świadczy również fakt, że mieszkają w nim obecnie (tam został im doręczony pozew oraz wszystkie wezwania ze strony Sądu). W tej sytuacji uznać należało, że pozwane były zobowiązane do zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu (art. 18 ust. 1 u.o.p.l.), którego wysokość powinna odpowiadać wysokości czynszu najmu, jaki strona powodowa mogłaby otrzymać z tytułu najmu lokalu (art. 18 ust. 2 zdanie pierwsze u.o.p.l.).

Spór między stronami koncentrował się wokół kwestii wysokości dochodzonego roszczenia, który powstał z uwagi na fakt, nieuiszczenia przez stronę pozwaną odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Pozwane podniosły, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut braku wykazania roszczenia strony powodowej co do wysokości. Co prawda strona powodowa nie złożyła wraz z pozwem, poza kartoteką finansową dla spornego lokalu, żadnego dokumentu, na podstawie którego wysokość comiesięcznego odszkodowania mogłaby zostać obliczona, jednak należy mieć na względzie, że wysokość czynszu za lokale mieszkalne należące do zasobu komunalnego danej gminy nie może być dowolna, lecz jest określona przez jej organ wykonawczy (art. 8 pkt 1 u.o.p.l.), czyli w wypadku powodowej Gminy W. w drodze zarządzenia Prezydenta W., na podstawie uchwały Rady Miejskiej W.. Taki sposób określenia stawek czynszu najmu lokali komunalnych czyni, w zasadzie zbędnym prowadzenie postępowania dowodowego, na okoliczność wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego, który ma odpowiadać możliwemu do uzyskania czynszu najmu. Stwierdzić należy, że aktami prawa miejscowego są uchwały rady miejskiej i zarządzenia prezydenta miasta. W ocenie Sądu, zarządzenia Prezydenta Miasta W. stanowiły fakty powszechnie znane (...), a więc powinny być znane każdemu przeciętnemu mieszkańcowi miejscowości, w tym również pozwanym, które zajmowały w okresie dochodzonym pozwem, bez tytułu prawnego lokal należący do zasobów mieszkaniowych Gminy W.. W tym stanie rzeczy nie może być mowy o braku możliwości uzyskania przez pozwane wiedzy o wysokości o wysokości należności z tytułu czynszu za sporny lokal. Odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu odpowiada bowiem w tej sytuacji wysokości czynszu, jaki mógłby uzyskać wynajmujący. Co więcej, pozwane, jak przyznały w toku przesłuchania, posiadały wiedzę o wysokości poszczególnych opłat z tytułu należnych opłat za odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego, potwierdzając, iż otrzymywały od strony powodowej stosowne zawiadomieni. Pozwane orientowały się jaka była wysokość czynszu w spornym okresie, prawidłowo określając kwoty rzędu 900 – 1000 zł, które powinny uiszczać za każdy miesiąc bezumownego korzystania z lokalu mieszkalnego, a wskazywane przez nie kwoty odpowiadały zasadniczo kwotom wynikającym z kartoteki.

W ocenie Sądu, wobec tego, iż strona powodowa wniosła pozew w dniu 27 maja 2015 r., podniesiony przez pozwane zarzut przedawnienia zasługiwał na uwzględnienie w części dotyczącej należności za okres do maja 2012 r. włącznie.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Sąd zważył, że odszkodowanie przewidziane w art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego ma charakter świadczenia okresowego, gdyż uiszczane ma być „co miesiąc”. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z 7 stycznia 1998 r. (III CZP 62/97) oraz wyroku z 18 maja

2012 r. (IV CSK 490/11, LEX nr 1243072) i Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela. Tym samym do odszkodowania uregulowanego w art. 18 ust. 1 powołanej ustawy zastosowanie ma trzyletni okres przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń okresowych.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania. Biorąc pod uwagę, że świadczenie będące przedmiotem postępowania jest zbliżone swoją funkcją do czynszu najmu, to w wypadku braku odmiennych ustaleń powinno być płacone do dziesiątego dnia miesiąca (art. 669 § 2 k.c.). Także z umowy najmu lokalu mieszkalnego łączącej wcześniej strony (§ 6 ust. 4) wynikało, iż czynsz najmu oraz pozostałe opłaty winny być płacone miesięcznie w terminie do dnia 10 każdego miesiąca.

Mając na uwadze, że świadczeniem okresowym są również odsetki, uznać należy, że przedawnieniu uległy nie tylko należności główne wymienione w pozwie, lecz także odsetki za opóźnienie w zapłacie poszczególnych kwot.

W wyroku z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 619/04, Sąd Najwyższy wskazał, że odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c., a z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, w tym przepisie ustanowionego, przedawniają się wszystkie roszczenia o odsetki za opóźnienie, zarówno wykazujące związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2005r., V CK 655/04, LEX nr 152449, Sąd Najwyższy wskazał, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Powództwo obejmujące dalszy okres od czerwca 2012 r. do kwietnia 2013 r., uznać należało za zasadne. Sąd ustalił, że na wysokość dochodzonego roszczenia składają się kwoty:

- 963,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 405,17 zł,
- 963,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 395,22 zł,
- 963,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 384,59 zł,
- 963,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 września 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 373,95 zł,
- 1055,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 października 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 398,70 zł,
- 1059,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 388,39 zł,
- 1059,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 377,06 zł,
- 1059,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 365,36 zł,
- 1085,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 361,96 zł,
- 1098,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 marca 2013 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 355,22 zł,

- 1098,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 19.02.2016 r. w wysokości 343,48 zł,

co po zsumowaniu daje łączną kwotę 15 493,05 zł, która to kwota została zasądzona zgodnie z żądaniem strony powodowej, czego wyrazem jest punkt I sentencji wyroku.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za okres od czerwca 2012 r. do kwietnia 2013 r. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jednocześnie Sąd uwzględnił wniosek pozwanych o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Zgodnie bowiem z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18.12.2013 r. sygn. akt I ACa 916/2013). Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanych, doszedł do przekonania, że wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty zasługuje na uwzględnienie. Sąd zważył, że spełnienie całości świadczenia jednorazowo nie jest możliwe ze względu na obecny stan majątkowy i rodzinny pozwanych. Wskazać należy, że H. K. utrzymuje się z renty w wysokości 958,28 zł. Cierpi na znaczną koślawość paluchów, zmiany zwyrodnieniowe w stawach obu stóp i obu kolan. Dodatkowo przeciwko pozwanej prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Egzekwowana należność wynika ze zobowiązania zaciągniętego przez znajomą pozwaną, tj. E. Ś. na mocy umowy pożyczki, którą poręczyła pozwana. Pozwana A. M. prowadzi gospodarstwo domowe z mężem, na ich utrzymaniu pozostaje małoletni syn. Miesięczny dochód w ich gospodarstwie domowym wynosi 2300 zł. Pozwana A. M., w ocenie Sądu, również nie dysponuje środkami pieniężnymi, które umożliwiłyby jej spłatę jednorazowo całości zadłużenia. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż spełnienie w całości zasądzzonego w punkcie pierwszym wyroku świadczenia byłoby dla pozwanych niemożliwe do wykonania i jednocześnie uniemożliwiłoby zapewnienie im podstawowego, bieżącego utrzymania. Skorzystanie z przysługującego Sądowi uprawnienia ma również na celu uchronienie pozwanych od postępowania egzekucyjnego – ma im bowiem umożliwić wyroku w sposób dobrowolny, tym bardziej, że taką deklarację pozwane złożyły w toku postępowania. Rozłożenie zatem należności na większą liczbę rat powoduje, w przekonaniu Sądu, realną szansę na spłatę zobowiązania przez pozwane, co byłoby w aktualnej ich sytuacji w istocie niemożliwe, gdyby Sąd zasądził całość należności bez skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 320 k.p.c.

Jednocześnie Sąd miał na względzie również interes strony powodowej. W ocenie Sądu, rozłożenie zasądzzonego świadczenia na 31 rat miesięcznych nie będzie zbyt dotkliwe dla strony powodowej, stworzy pozwanym realne warunki do spłaty całości zadłużenia objętego pozwem w ciągu dwóch lat i zaoszczędzi nakładu pracy i kosztów związanych z prowadzeniem przez stronę powodową postępowania egzekucyjnego.

Rozkładając spłatę zasądzzonej w punkcie I należności na raty, Sąd miał na względzie również, że skutkiem zastosowania instytucji wymienionej w art. 320 k.p.c. jest pozbawienie wierzyciela odsetek za okres od wyrokowania do dnia płatności poszczególnych rat (por. uchwałę SN z 15 grudnia 2006 r. III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147). W uchwale podjętej w składzie 7 sędziów z dnia 22.09.1970 r. w sprawie o sygn. akt III PZP 11/70 (OSNC 1971/4/61), Sąd Najwyższy stwierdził iż rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może

- na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzonego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W uzasadnieniu w/w Uchwały Sąd Najwyższy podał, iż „Przepis art. 320 k.p.c., obok charakteru proceduralnego, ma także - mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego - cechy normy materialnoprawnej, uprawnia on bowiem sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. [...] podstawa materialnoprawna żądania przez wierzyciela odsetek jest bądź opóźnienie się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby było ono następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.), bądź zwłoka dłużnika (art. 481 § 3 k.c.). Wskutek rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty terminy spłaty ratalnych świadczeń są od tej chwili inne, późniejsze. Leżące zatem u podstaw odsetek zdarzenia w postaci opóźnienia lub zwłoki przestały z mocy konstytucyjnego wyroku istnieć co do ratalnych świadczeń w okresie od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W konsekwencji w wymienionym dopiero co okresie wierzycielowi nie przysługują odsetki z braku materialnoprawnej przesłanki w postaci opóźnienia lub zwłoki. Ten materialny skutek w dziedzinie odsetek następuje ex lege w razie rozłożenia świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. Trwa on jednak tylko do daty płatności poszczególnych rat, od tej bowiem chwili mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące odsetek w razie opóźnienia lub zwłoki.” Pogląd ten Sąd Rejonowy w pełni podziela.

Sąd rozłożył zasądzone świadczenie w wysokości 15 493,05 zł na 31 raty ustalając, że trzydzieści pierwszych rat płatnych będzie po 500 zł każda natomiast ostatnia rata płatna będzie w wysokości 493,05 zł, wszystkie płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia opóźnienia płatności którejkolwiek z rat.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I i II sentencji wyroku, oddalając dalej idące powództwo co do żądania w zakresie odsetek od dnia wyrokowania do dnia zapłaty.

Brak obciążenia pozwanych kosztami postępowania znajduje w oparciu w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd stosując ten przepis kierował się tymi samymi względami, które legły u podstaw rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c.